

IEMAND MOET HET DOEN

Van Sylvia Witteman verschenen eerder:

Pekingend bij nacht
Het lekkerste dier
Ik verzin dit niet
Koken met Sylvia Witteman
Veel gezelliger dan bij u thuis
Tot dusver niets aan de hand
Staatsieportret van een stofzuiger
De huisvrouwmonologen
De troost van een warm visje
Een royale portie meeuwen

Sylvia Witteman

Iemand moet het doen

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

De stukken in dit boek verschenen eerder in *de Volkskrant*.

www.sylviawitteman.nl
www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Sylvia Witteman 2015
Omslag Moker Ontwerp
Typografie Perfect Service
NUR 301 / ISBN 978 90 388 0088 2

Inhoud

Gympjes	7	Cabaret	63
Agenda	9	Taxi	65
Karpers	11	Ijsbaan	67
Hotel	13	Bovenmeester	69
Broek	15	Kieft	71
Ananas	17	Kaarten	73
Vetluis	19	Olie	75
Station	21	Kapsalon	77
Beppy	23	Charlie	79
Wereld	25	Poes	81
Rupsje	27	Jaar	83
Telefoon	29	Blazen	85
Stupor	31	Pastinaak	87
Café chantant	33	Zeventien	89
Chili	35	Kneedgum	91
Lepelaars	37	Griep	93
Lul	39	Droge naald	95
Zwammen	41	P.C. Hooft	97
Eenzaam en dik	43	Geit	99
Karel	45	Schaarste	101
Apen	47	Hallen	103
Bruce	49	Tuintje	105
Speelplaats	51	Smeken	107
Zwart	53	Dwerg	109
Klappertjes	55	Konijnen	111
Huxtables	57	Bach	113
Gothic	59	Weer	115
Rotkoffer	61	Spannend	117

Toerist 119
Gekkenhuis 121
Wie 123
Jullie tempo 125
GGD 127
Lappie 129
Worst 131
Cave canem 133
Loreley et Londres 135
Pop-up 137
Tuincentrum 139
Korstmos 141
Gold Mix 143
Huilen 145

Porn for the blind 147
Sir Paul 149
Meestal 151
Buitenlucht 153
Plaatjes 155
Reutemeteut 157
Hardvochtig 159
Nat zakje 161
Dom 163
Tieten 165
Belang 167
Keep calm 169
De blijde stilte 171

Gympjes

De eerste maandag van het nieuwe schooljaar. Mijn zoon-tje hing kniezend boven de cornflakes, want zijn grote broer en zus mochten nog wél uitslapen, weergaloos onrecht waar zelfs een verschiet vol ijselijkheden als wiskunde en Grieks niet tegen opwoog. ‘Laat me nou thuisblijven,’ smeekte hij, de schouder-tjes nog zongebruind, maar het gezicht alweer vertrouwd pips, met wallen; de jongste zijn heeft vele voordelen, waar chronisch laat naar bed gaan niet het minste van is.

Maar ik gaf geen krimp, want ik had me juist zo verheugd op die eerste schooldag. Uit misplaatst medelijden smeerde ik de Nutella nog wat dikker op zijn bammetjes terwijl hij koorts-achtig zocht naar een kutsmoes om zijn moeder te vermurwen. Hij liep de gang in en kwam terug met tragische Dickens-ogen en een vuil tasje, waaruit hij dito gympjes tevoorschijn trok. Van die goedkope blauwe, met klittenband. ‘Ze knellen een beetje...’ pruilde hij triomfantelijk.

‘Daar kom je nú mee,’ zei ik, want dat zeg ik altijd bij alle problemen die zich ’s ochtends vlak voor half negen voordoen. ‘Gym maar op je blote voeten, ik zal nieuwe kopen.’ Hij knarste nog iets terug, maar ik schoof hem al naar buiten, waar een opstuwende motregen de maandagmorgen wat extra cachet gaf.

De schoentjes, op tafel, staken uitdagend hun tong uit. ‘Maat 32,’ hijgden ze in unisono.

32? Voor de kledingmaten van mijn kinderen moet ik meestal mijn wat praktischer aangelegde zus bellen, staand in een overvolle H & M met rode oren van schaamte, maar zijn schoenmaat wist ik toevallig: 36. Vier maten te klein. Ja, dan zullen ze inderdaad wel een beetje gekneld hebben, de afgelopen twee

jaar. Voor straf schiftte de melk in mijn koffie.

‘Gymschoentjes moet ik hebben, van die goedkope blauwe, met klittenband,’ sprak ik een kwartiertje later tegen een schalks gecoiffeerde snuiter achter de toonbank van de sportzaak. Hij wees op een bak in een hoek. ‘Ze zijn wél hard gegaan,’ zei hij erbij, en inderdaad, het was eb in die bak. Geen 36, geen 35 zelfs. Maat 34 lag er nog wel, maar terwijl ik in dubio stond (als maat 32 ‘een beetje knelt’, dan zal 34 best gaan, voor een kind dat eigenlijk maat 36 heeft, toch? Of toch niet?) griste een vrouw met vierkante kaken ze weg.

‘Goedkope blauwe gypjes met klittenband’ tikte ik thuis in op Google en hop, daar had ik ze al besteld. Nee, dat internet, dat kan ik echt aanraden.

Even later vond ik trouwens nog een paar van die schoentjes in de gangkast. Maat 36, gloednieuw.

Maar daar gaat het nu even niet om.

Agenda

Mijn oudste zoon is dertien, en niet zo'n beetje ook. Gisteren was de eerste dag van zijn middelbare school. Bij het ontbijt keek hij als een aalscholver die een veel te grote vis per ongeluk dwars heeft ingeslikt. Al zijn boeken had hij zwart gekaft: een rugzak vol grafzerken. 'Er is toch wel één vak waar je best zin in hebt?' vroeg ik hem, mijn stem schril van wanhoop, waarop hij zich beperkte tot enig hol geschater.

'Het is allemaal jullie schuld,' zei hij nog, terwijl hij de trap af stampte, precies twee minuten te laat. 'Lul!' riep ik hem na. Ja, een goed begin is het halve werk.

Ik dacht aan meisje Z., het dochtertje van vrienden dat door een speling van het lot bij mijn woeste zoon in de klas is beland. Zij is pas elf, een frêle vogeltje met grote, ronde ogen en een onderlipje dat soms wat bibbert van verbazing over alles wat er zoal voorvalt in het leven. Met haarscherpe zekerheid zag ik voor me hoe zij in de vakantie alvast wat in haar (stellig roze gekafte) schoolboeken had gebladerd, uit louter nijvere leer-gierigheid, en hoe zij nu al een kwartier voor de schoolpoort zou staan, wiebelend van voorpret, met fris gepoetste tandjes en een blinkend opgewreven appel in haar knuistje. Nee, háár ouders roepen geen 'lul' tegen haar.

Wat zou zij voor schoolagenda hebben? Een Nederlands kind kan tegenwoordig kiezen uit honderdveertig verschillende, hoorde ik op de radio. In mijn tijd waren dat er maar een stuk of vijf. Welke je ook koos, er stonden altijd, gedurende de complete jaren zeventig én tachtig, dezelfde foto's in van Kiss, Queen, Led Zeppelin en Shakin' Stevens, de laatste een geheel uit kunstmatig verouderd spijkergoed opgetrokken melkmuil

met Elvis-neigingen, die trouwens nog steeds optreedt, zij het uitsluitend in steden als Karlsbad of Tirana.

Van mijn schoolagenda's kan ik me herinneren dat ik de 'persoonlijke gegevens' meticuleus invulde, inclusief 'bloedgroep', 'allergieën' en 'lievelingseten'. Daarna ging het al snel bergafwaarts en tegen oktober tekende ik er voornamelijk nog doodshoofdjes in, met van die gekruiste botjes eronder, want dat kon ik goed.

Mijn zoon heeft een agenda van Fokke en Sukke, want die zijn heel leuk als je dertien bent. Zijn lesrooster heeft hij erin geschreven, dat wel, in zo'n handschrift dat een onstuimig geestesleven doet vermoeden. Wat betreft de 'persoonlijke gegevens' is hij summierder te werk gegaan; bij 'in noodgeval waarschuwen' staan niet de nummers van zijn vader en moeder maar slechts, in die frommelige hanenpoten: '112'.

Hij heeft eigenlijk gelijk ook. Nee, die jongen komt er wel.

Karpers

Er staan altijd van die fijne plaatjes in de krant. Neem nou gisteren. Bikinimeisjes, te water, elk met een reusachtige karper in hun armen. Eén karper lijkt sprekend op Arthur Docters van Leeuwen, maar dat meisje omhelst hem teder, als was het een pasgeboren labradorpuppy. Er dobert een roze lelie op de voorgrond. Ik wil dan de tekst bij zo'n foto al niet meer lezen, bang dat de betovering wordt verbroken.

Vervolgens las ik een stuk over angst voor de dood. Daar kan ik over meepraten, al doe ik dat liever niet, want je weet maar nooit of magere Hein opeens zegt: 'Ja, jij daar, die dikkerd die zich overal mee bemoeit, kom jij maar eens mee, dan ben ik meteen klaar voor vandaag.' Nee, ik zwijg liever. Maar bij dat verhaal stond een intrigerend plaatje; een molshoop met een grote klont boter erop. Wat?

Terwijl een klotsend golfje doodsangst om mijn blote tenen speelde, belde ik een vriend en vroeg hem mee te kijken. Het was geen molshoop, besliste hij, maar koffie, een bergje koffieprut, met een cake erop. En verdomd, toen zag ik het ook. Koffie met cake, natuurlijk, de beruchte symbolen van het gapende graf.

Om de beklemming van me af te schudden bladerde ik terug naar pagina 3. Daar werd het voedingspatroon van een 2 meter lange, 100 kilo zware roeier in fleurige prentjes afgebeeld. Zo'n man eet zeven keer per dag. Kilo's Brinta, spaghetti en muesli gaan erdoorheen, en zijn lunch bestaat uit vijf eieren en vier boterhammen met rosbief (plus een 'visolietablet', ach gosje, die beer van een kerel met zo'n wezenloos pilletje naast dat enorme bord vreten).

Wel jammer dat ze nooit een hele pagina aan het voedingspatroon van een stukjestikker besteden, dacht ik. 'Wat eet een schrijver?' Ik zag mezelf al zitten, op zo'n fijne infographic, in mijn kantoorstoel. En daaromheen, met pijltjes, alles wat ik op een dag eet. Een kapje met grillworst. Twee partjes sinaasappel die de kinderen hebben laten liggen. Een kippenvleugel, over van gisteren. Drie paprikachips. Een tomaat met peper en zout. Een hap van iemand anders' kroket. Een rauw peentje. Een kaaskoekje, een kop Thaise kokossoep, een half ei... Ik fleurde er helemaal van op. Wat heb ik toch een heerlijk leven, bedacht ik, met al die lekkere dingen! En helemaal zónder karpers, visolietabletten of Brinta. En vooral ook zonder koffie met cake.

Die komt pas als ik dood ben. Dan merk ik er niets meer van. En trouwens, misschien was het tóch een molshoop met een klont boter.

Ik hoop het maar.

Hotel

Jan ‘Blauwpak’ Fischer is dood en daarom denk ik terug aan zijn hotel Van der Werff. Het ligt op Schiermonnikoog, zo’n wonderig Waddeneilandje, ook wel bekend als het Jalta van de grachtengordel. Van der Werff is zo’n hotel dat leunt op talloze anekdotes, die mij trouwens stuk voor stuk nu even niet te binnen willen schieten, maar met trefwoorden als ‘busje’, ‘gelagzaal’, ‘ober’, ‘biljart’, ‘jenever’, ‘bitterballen’ en ‘..’ (voer hier een bekende schrijver naar keuze in) komt u zelf waarschijnlijk een heel eind. Het woordje ‘legendarisch’ wil dan ook weleens vallen. Pats, daar ligt het, een beetje nat van de motregen en verbleekt door een schraal zeewindje.

Een legendarisch hotel beheren is, met terugwerkende kracht bekeken, helemaal niet moeilijk. Het is vooral een kwestie van allerlei dingen níét doen: verbouwen, bijvoorbeeld, of al te rigoureuus stofzuigen, of ‘structuren van gele biet met makreel-rillettes en langzaam gegaard buikspek van Berkshire-varken’ serveren; zelfs koffievarianten als cappuccino en espresso dient men te mijden, laat staan ‘latte’ met geitenmelk en dergelijke moderne fratsen. De zelfbeheersing om alles bij het oude te laten, meer heb je niet nodig.

Want hoe dol de Randstedelijke elite ook is op geitenmelk, structuren van gele biet en Aupingbedden, tijdens hun weekendje op ‘Schier’ willen ze er niets mee te maken hebben. Daarvoor komen ze tenslotte niet helemaal met de pont van het vasteland, waar ze hun Lada Niva of oude Femke Halsema-Mercedes op de kade hebben achtergelaten. Nee, op Schier willen ze genieten van doorgezakte matrassen en behang met muggen erop die in de late jaren zeventig werden doodgemept

met een goeddeels door Renate Rubinstein volgeschimpte *Vrij Nederland*. Zwijmelen bij een schnitzel met gebakken aardappels en lekker veel maggi. Krakende tandems huren voor hun kindertjes (Keet, Izzy, Wende en Monk) bij de firma Soepboer. De ignorante sukkels uitlachen die logeren bij concurrent Graaf Bernstorff, waar ze wél behoorlijke koffie serveren. En zeer voormalig hippe ciabatta's met carpaccio! Tsk!

Nee, dat is flauw. Al is de authenticiteit van Van der Werff niet alleen het gevolg van zorgeloos laissez-faire maar stiekem ook wel degelijk van lepe guerrillamarketing avant la lettre, het is er écht leuk. Waar vind je zulke obers nog, die de bestelling van een luidruchtig, twaalfkoppig gezelschap slowjuicend tarwegrasvolk plus bijbehorende dyslectische Imps & Elfs-kleuters (Boet, Finch, Wiep en Zonne) uit het blote hoofd onthouden en zonder de geringste zweem van merkbare spot de schalen vol goddank verre van ambachtelijke leverworst zwierig en toch bescheiden op die gezellige retro-tafelkleedjes tussen die rood aangelopen halve-marathon-voor-het-goede-doel-koppen weten te plaatsen?

Chapeau.

Broek

Mijn zoon was zijn broek kwijt. Zijn enige broek. Waarom heeft die jongen maar één broek, terwijl ik zowat niets anders doe dan broeken voor hem kopen? En hoe verlies je trouwens je enige broek? Begrijpelijke vragen, waarop hij mij, het was kwart over acht in de ochtend, slechts toevoegde dat hij hem ‘misschien aan zijn stuur had laten hangen’. Hij verliet het pand in tennisshorts, met de benauwde oogopslag van een brugklasser die een nieuwe dag vol prille groepsdynamiek moet zien te overleven. Zonder broek.

Mijn moederhart zwol van medelijden. De stad in dan maar weer, voor een zoveelste nieuwe broek. Een spijkerbroek, zo gewoon mogelijk, zoals mijn zoon mij telkens bezweert. Dat betekent: géén rare stiksels, kunstmatige bleekwater- of schuurpapierverminderingen dan wel scheuren, plooiën, smalle of wijde pijpen, afzakkend kruis, omslagen, of kleuren anders dan kalmerend indigo. Kom er nog maar eens om.

‘Ik zoek een spijkerbroek voor mijn zoon,’ zei ik in de jeanswinkel tegen de verkoper, een knappe, messcherp geklede jongen met de aantrekkelijke huidskleur van versgebakken banketbakkersspeculaas. ‘Een gewóne.’ Ik somde op hoe die broek er vooral níét uit mocht zien. De jongen, voor een wand met honderden spijkerbroeken, fronste alsof ik hem een zorgwekkend ziektebeeld had geschetst en ging ‘boven kijken’. Vele minuten later kwam hij terug, reeds op de trap bedroefd hoofdschuddend.

In de volgende winkel trof ik een bleek meisje achter de toonbank met ogen zo groot als in een Japans stripverhaal en lang, golvend witblond zeemeerminnenhaar, waarvan zij de

onderste helft hemelsblauw had laten verven. Ze zag eruit als een fabeldiertje, een My Little Pony, met een Volendams accent. Ze toonde me de ene broek na de andere, maar bij elk exemplaar zag ik voor me hoe mijn zoon ook deze zou afkeuren, in stilte, om zijn moeder niet te kwetsen (hij is een lieve jongen), en roemloos onder zijn bed zou laten verdwijnen. Haar ‘succes dan maar, verder...’ klonk niet overtuigend.

Na zes, zeven winkels was ik het zat. In een klein zaakje met een hoog uitverkoopgehalte kocht ik op goed geluk twee willekeurige broeken die elk maar een tientje kostten en fietste naar huis. Onderweg kreeg ik een sms’je van mijn zoon, vol vrolijke pictogrammetjes. Zijn broek was terecht! ‘Hij was gewoon in het lokaal’, aldus het kind, een summiere toedracht die nogal wat nieuwe vragen opwierp, maar soms kun je als moeder beter zwijgen.

De nieuwe broeken bleken, later die dag, stuk voor stuk uitstekend te staan, te zitten en uit te blinken in sublieme gewooneid. Een mazzeltje.

Nu heeft hij er dus drie.

Hoe lang nog?

Ananas

Ik heb volop grotemensenproblemen, maar die gaan niemand wat aan, dus concentreer ik me op een kinderachtig verdrietje: de ananashype. Iedereen loopt opeens met ananasoorbellen of -sokken, er zijn ananastatoeages, feesten waar je alleen naar binnen mag met een ananas onder de arm. Kranten besteden tussen het nakend kalifaat en de Chinese beursgang aandacht aan de sympathieke zuidvrucht, *nrc.next* had onlangs zelfs een ananas op de vóórpagina, ik verzin dit niet.

Ja, als iedereen maar hard genoeg roept dat de ananas een hype is dan wórdt het vanzelf een hype, net als met die uiltjes, een paar jaar geleden; menig tienerkamer (ik noem geen namen) is een massagraf van onlangs nog zo felbegeerde maar inmiddels vergeten en verlaten uiltjesparafernalia, van uiltjesbloesjes en -kettinkjes tot compleet volge-uide grand foulards aan toe.

Oké, uiltjes zijn lief, maar een uil is bij lange na geen ananas, dat mocht hij willen. Ik houd namelijk écht van ananassen. Niet zo van 'hé, geinig, ananas is hot dus weet je wat, we geven een ananasthemaparty met pina colada's en de hele avond Carmen Miranda,' nee, ik houd al mijn hele leven van de ananas, niet alleen als vrucht, (hoewel de smaak magisch is, namelijk niet die van fruit maar die van snoep, het soort snoep dat ik als kind nooit hebben mocht), maar ook en vooral als vriend.

Waar vind je iemand die zo koninklijk goedertieren vanaf de fruitschaal neerkijkt op zijn eenvoudig voetvolk van appels, pruimen en mandarijntjes? Iemand zo solide, royaal en toch compact van postuur, zo gezellig dik zonder dat het akelige woord 'obesitas' zelfs maar in je opkomt? Iemand die nooit

moelijk doet en je altijd gelijk geeft, iemand die nooit naast de kattenbak schijft of midden in de nacht op de toetsen van de piano springt, iemand met bovendien een verrukkelijk groen fonteintje op zijn vriendelijke kop? Precies.

Kent u de film *Cast Away* waarin Tom Hanks, aangespoeld op een onbewoond eiland, in arren moede en eenzaamheid vriendschap sluit met een volleybal? De zot! Zich te encanaileren met zo'n wezenloze volleybal, op een eiland waar het wemelt van de tamme, toeschietelijke ananassen! Nee, dat viel me tegen van Tom Hanks.

De ananas is mijn beste vriend sinds mijn prille jeugd (toen hij nog gewoon uit blik kwam), mijn vriend voor het leven. En nu moet ik toezien hoe hij door onverlaten wordt verhypet, om binnenkort, verstoten voor een nieuwe trend (beukenootjes? Het Murmeltier?) op de mestvaalt van de geschiedenis te belanden. Zoiets is hard, heel hard.

Maar aan de andere kant: dan is hij weer gewoon alleen van mij.

Vetluis

Op lijn 12 zat ik te bedenken dat geen macht ter wereld mij ooit nog zo ver zou krijgen een polshorloge te dragen, van Apple of van wie dan ook, toen er op de halte Ferdinand Bol twee vrouwen instapten die vóór me kwamen zitten. Een jaar of vijftig, de één met het verbeterde, pezig bekaaklijnde gezicht van iemand die te fanatiek aan fitness doet, en één die er alles aan heeft gedaan om op Chantal Janzen te lijken, althans, binnen de mogelijkheden, die in haar geval beperkt waren.

‘En wat denk je? Meneer heeft vetluis!’ riep de kaaklijn. ‘De kinderen waren dus het weekend bij hem geweest, hij brengt ze zondagavond thuis en ik rook het meteen. Vetluis. Die zware, gore lucht aan zijn kleren...’ Ze trok een walgende grimas waar het leedvermaak opzichtig doorheen brak.

Vetluis? Dat zei me niets, maar het klonk vies en besmettelijk. Mijn kinderen (en ik dus ook) hebben weleens hoofdluis opgelopen en dát was al zo verschrikkelijk. Op de ranglijst van gênante, armoedige aandoeningen staat hoofdluis nog ruimschoots boven bijvoorbeeld een woekerende koortslip, of, met een lichte rok aan, in een vliegtuig overvallen worden door het maandelijks ongemak terwijl je in je gordel moet blijven zitten omdat de piloot net de daling heeft ingezet.

Vetluis. In mijn gedachten namen die smerige beesten contouren aan. Dik en glanzend moesten ze zijn, rossig bruin, als kakkerlakken, maar dan kleiner. En stinken deden ze blijkbaar ook. Ik ken die lucht van kakkerlakken maar al te goed, een stank van bederf. Die vetluizen woonden dus in de kleren van de ex van de kaaklijnvrouw? En hadden haar kinderen ze dus nu ook, en zij zélf? Kwamen die vetluizen misschien op men-

selijk vetweefsel af? Ik ben niet gauw ergens vies van, maar ik voelde nu toch sterke aandrang om op te staan en ergens anders te gaan zitten. Vóór je het weet sta je je hele huisraad met spiritus af te soppen en teddyberen in te vriezen, of god weet wat voor moeizaam kruid er tegen die enge vetluis is gewassen.

De Chantal-wannabe bleef trouwens opmerkelijk kalm, gegeven de omstandigheden. ‘Hij moet gewoon een paar keer een kookwasje draaien,’ sprak ze. ‘Met een scheppie soda.’ Zou dat echt voldoende zijn? En zaten je kleren dan vol met dode vetluizen, de kriebelpootjes er nog aan?

Thuis zocht ik meteen op wat vetluis was. Wat bleek? Het is geen beest. Het is een schimmeltje in de wasmachine waardoor kleren muf gaan ruiken.

Er ging mij een geweldig licht op.

Ik heb óók vetluis. Al jaren.

Station

Het was zaterdagavond en ik reisde met de trein naar Amersfoort, vergezeld van een zwarte plastic kip, zowat op ware grootte, in een fleurig bestrikte cadeauverpakking. Die kip was voor vrienden die, om redenen die mij maar niet te binnen willen schieten, in Amersfoort zijn gaan wonen.

Vlak voor Utrecht stond de trein plotseling stil. En blééf stilstaan. Lang. ‘Zeker weer iemand voor de trein gesprongen,’ opverde een gezelschap naast me in Limburgs dialect. Ik huiverde. ‘Een aanrijding met een persoon,’ noemen de Spoorwegen zo’n zelfmoord (want dat is het vrijwel altijd) eufemistisch. Het gebeurt meer dan tweehonderd keer per jaar, ik heb het eens opgezocht – het vaakst op het traject Haarlem-Alkmaar. Terwijl ik daarover nadacht, reed de trein eindelijk weer verder, met daverende vaart Utrecht voorbij, waar ik had moeten overstappen, om pas stil te houden in het verderop gelegen Houten.

Wat nu? Eruit maar. En daar stond ik, met mijn plastic kip, op het duistere, uitgestorven station van Houten. Ik moest wateren, maar de wc’s bleken op slot. Doelloos staarde ik een tijdje naar een makelaarsetalage waar huizen te koop stonden met adressen als ‘Turfkorst 31’, ‘Veenbrand 17’ en ‘Terugval 8B’. Daarna moest ik nog steeds wateren. Zo gaan die dingen.

Na enig rondzeulen met die kip stak ik een klein kanaal over, een smal Styxje, en vond een vaal verlicht hok met daarin veerman Charon, in de gedaante van een uitgebluste Arabier.

‘De wc’s zijn altijd op slot na zeven uur,’ verklaarde hij desgevraagd. Waarom? Hij haalde zijn schouders op. Ik keek hem geruime tijd aan, zo perplex mogelijk, en verklaarde: ‘Maar ik

moet naar de wc...' waarop hij argwanend vroeg: 'Moet je écht?'

'Onze dialoog was niet van Shaw,' zou Carmiggelt geschreven hebben, maar ik kreeg een sleutel, stak andermaal de Styx over en vond verlichting in de damestoiletten. Terwijl ik de sleutel terugbracht, hoorde ik Cerberus blaffen. Nee, ik moest hier nu écht weg. Maar de stationspoortjes verklaarden mijn kaartje ongeldig en lieten me niet meer binnen. Daar stond ik, in dat donkere schimmenrijk, helemaal alleen, mijn zoontjes in een andere stad, mijn dochter zelfs in een heel ander land, en huisgenoot P. God weet waar.

Juist toen ik overwoog die kip dan maar uit te pakken en een beetje tegen haar te praten ('Het komt nooit meer goed, kip') ging mijn telefoon. Het was huisgenoot P., die min of meer in de buurt bleek. Hij kwam me halen!

Daar was hij al, mijn Orpheus, in zijn vuilwitte Prius. En voort snelden wij, vóórt, naar Amersfoort, waar onze vrienden dolblij waren met de plastic kip.

Beppy

Ja, de wereld staat weer eens in brand, maar gelukkig is er ook veel moois: dat lieve filmpje van dat kleine uiltje dat zich met geloken oogjes van genoeg laat aaien, stralend herfstweer, een broodje halfom met veel peper; allemaal zaken die het leven de moeite waard maken. En sinds kort is er bovendien de ‘Beppy’.

De ‘Beppy’, ik verzin dit beslist niet, is een tampon. Een tampon zonder touwtje. ‘Wat moet dat?’ vraagt u zich nu korzellig af. Wacht, dan citeer ik even de wervende tekst op Beppy’s site: ‘Zo kun je tijdens je menstruatie met de Beppy ongehinderd genieten van een bezoek aan de sauna, een gezellig avondje uit of heerlijk ontspannen in bad. Je kunt zelfs de liefde ermee bedrijven zonder dat je partner daar iets van merkt!’

Tsja. Ik kan me niet herinneren ooit een ‘gezellig avondje uit’ te hebben afgeslagen omdat ik alleen tampons mét een touwtje ter beschikking had, maar soit. De liefde bedrijven zonder dat je partner daar iets van merkt, dat is al interessanter. ‘Zeg schat, ga eens even op me liggen. Nee, je kunt gerust doorslapen, je voelt er niks van.’ Ja, daar is vást een markt voor.

De Beppy ziet eruit als een forse roze spons. Niet iets wat je zonder bedenkingen in je doos propt, zo op het eerste gezicht. Daarom hebben de makers van Beppy een rijtje Veelgestelde Vragen op de site gezet, veelal met een alarmerend karakter: ‘Ik krijg de tampon er niet uit. Wat nu?’ ‘Verlies ik mijn maagdelijkheid als ik de Beppy-tampon gebruik?’ ‘Kan de tampon in mijn lichaam verdwijnen?’ En, mijn favoriet: ‘Kun je van een te grote tampon opgewonden raken?’ (Antwoord: ‘Nee, dit is niet bekend.’ Voelt u de kleine slag om de arm?)

Hoe kwamen ze in 's hemelsnaam bij 'Beppy'? Dat is geen naam voor een tampon maar voor een oud dienstmeisje, of eventueel het paard van Britt Dekker. Een mannennaam was beter geweest. Humberto of Leon of zo. ('Ik krijg Leon er niet uit. Wat nu?') Ook blijf ik tobben over dat ontbrekende touwtje. Tampontouwtjes, fris-blauw en dienstbaar als ze zijn, hebben blijkbaar een slechte naam. Bespottelijk eigenlijk.

Daarom stel ik voor dat we de tampontouwtjes voortaan salonfähig maken. Met een simpele ingreep zijn ze feestelijk te upgraden naar een modieus accessoire: hang er bijvoorbeeld een klein plastic bergbeklimmertje aan, of een parachutistje. Een bungelend zelfmoordenaartje misschien, voor de meer 'gothic' geëngageerden onder ons. En dan maar pronken, op de catwalk. Dat is toch een stuk gezelliger dan zo'n clandestiene spons in je onderlichaam?

Sorry, Beppy.